

Zacharia 14 : 4-9 en Lucas 21, 25-31 - 2 december 2012 - Wehl
Voorganger: ds. Arja Oude Kotte-de Boon

Een brief aan de profeet Zacharias,

Beste Zacharia,

Er zijn zoveel dingen die door mijn hoofd spelen,
na het lezen van jouw profetie hier tijdens een kerkdienst ver weg van jouw land,
dat ik graag eens wat met je wil praten.
Wij leven in het jaar 2012 n.Chr. . Dat is zo'n 2500 jaar nadat jij in Israel leefde.
Wij noemen ons volgelingen van Jezus - wie dat is zal ik je straks vertellen -
en leven deze weken toe naar het jaarlijkse Kerstfeest,
waarop we de geboorte van Jezus gedenken en vieren -
en tegelijk is het in ons land erg onrustig,
er is een financiële crisis,
er moet op alle fronten bezuinigd worden.
Net nu we daaraan wat gewend zijn,
worden we ook mentaal door elkaar geschud.
Mensen aan wie we onze lichamelijke en geestelijke gezondheid in handen geven,
blijken ook al niet meer te vertrouwen.
Weet je wat dat doet met een volk, Zacharia?
Natuurlijk weet je dt,
het was in jouw tijd niet anders.
En jij als profeet, en al jouw collega's
lieten daarom hun stem horen tegen al dat onrecht,
en dat waren niet mis te verstane woorden.

Die woorden roepen veel vragen bij me op.
Jouw volk vereerde een God, die met jullie een verbond had gesloten:
Hij, jullie God, die jullie zou beschermen
jullie zijn volk, dat hem lief zou hebben en gehoorzamen.
Jullie geloofden dat als je andere goden achterna liep,
het jullie slecht zou gaan:
oorlog, ziekte, ballingschap,
de verwoesting van Jeruzalem, jullie heilige stad,
het ergste wat jullie als volk kon overkomen.....
want in Jeruzalem stond de tempel,
de plek waar jullie God 'woonde' temidden van zijn volk,
en als er geen tempel was,
was God niet meer in jullie midden.
En zo gebeurde het ook meerdere malen in de geschiedenis.
Op zulke momenten verkeerde Israel in een diepe crisis.....!

Maar telkens maakte jullie God een nieuw begin,
en gaat het verhaal verder.

Wij kennen dat verhaal van jouw volk,
het is bij ons terecht gekomen via het Oude Testament.
de bijbel die oorspronkelijk van jullie is.
Maar we schrikken er iedere keer weer van,
als we lezen over God die straft,
wanneer jouw volk het laat afweten.
Het voelt voor ons als een God die wij niet kennen,
of misschien moeten we zeggen: die wij niet willen kennen.
Wij horen liever over een liefdevolle, vergevende God.
Denken wij misschien 'te lief' over Hem?
Zijn wij vergeten dat God niet alles over z'n kant laat gaan.
dat Hij wel degelijk mensen ter verantwoording roept voor hun daden?
dat Hij 'nee' zegt, tegen wat tegen zijn liefde indruist?
Moeten we juist niet blij zijn,
dat het kwaad een halt wordt toegevoerd,
omwille van allen die eronder lijden?
We lezen steeds dat jullie God het opneemt voor de zwakken,
de armen en de machtelozen en achtergestelden in onze wereld.
Juist voor hen moet het een verademing zijn te weten,
dat God optreedt tegen wie zijn menselijke maat te buiten gaan.
Noemen jullie je God daarom rechtvaardig?

Zacharia, wordt die dreigende God door jullie gezien
als een God die van alles probeert om zijn volk bij zich te houden.....
zoals ook een liefhebbende vader zijn kind waarschuwt.,
als het zijn boekje te buiten is gegaan.....
om het wakker te schudden, om het tot inzicht te brengen?

Wat moet het voor jullie profeten moeilijk geweest zijn,
om deze woorden van God aan jullie volksgenoten door te geven.
Meerdere malen werden die dreigende woorden werkelijkheid,
werd jullie land onder de voet gelopen,
geplunderd, vrouwen werden verkracht, kinderen gedood -
*zoals dat nog overal gaat in onze wereld,
ook in onze tijd, Zacharia,
wat dat betreft is de mensheid niets veranderd in al die duizenden jaren,*

Maar dan verandert er ineens iets in jouw woorden.....
alsof er een knop wordt omgedraaid.
Ineens kan God het blijkbaar niet over zijn hart verkrijgen

dat zijn volk tenonder gaat aan eigen fouten.
Je schrijft dat als Jeruzalem in puin ligt,
God verschijnt en zijn voeten plant op de Olijfberg
waarop Jeruzalem en de tempel gebouwd waren.
Hij schuift de puinhopen opzij.....
naar links en naar rechts,
waardoor er een dal ontstaat,
waardoor de bewoners van de stad kunnen vluchten
Het is een donkere dag.....
hemel en aarde zijn erbij betrokken,
en eindelijk, aan het einde van die dag,
net als je je afvraagt of het voor altijd donker blijft.....
wordt het licht.....
Het dal ligt er vredig en rustig bij,
Jeruzalem verandert in een bron van levend water.

Levend Water?

Maar zo noemen jullie toch de Torah, Gods leefregels?

Bedoel je te zeggen, Zacharia,
dat het levende Woord van de Heer zijn werk weer doet,
uitstroomt over de wereld?
En, dan zeg je ' God zal Koning zijn over de hele aarde, '
Met dat vooruitzicht, troost je je volk.

Zacharia, wat weet je het mooi te verwoorden.
Dit is dus het beeld dat jij hebt
van de dag waarop God zijn koningschap op de aarde gestalte geeft.
Groots en geweldig zal Hij verschijnen.
Niet de schuld van de mensen, maar God zèlf heeft het laatste woord:
Zijn koningschap zal de hele wereld omvatten.
Vrede zal er zijn!
In die hoopvolle verwachting leefden jullie als profeten,
en die woorden gaven jullie door aan je volksgenoten.

Maar, Zacharia, nu onze ervaring....
Ik schreef in het begin dat wij volgelingen van Jezus zijn.....
daarover wil ik het nu met je hebben.
Zo'n vijfhonderd jaar nadat jij leefde,
leefde er temidden van jouw volk een man,
genaamd Jezus, die zijn hart bij de woorden van jullie profeten had.
Hij kwam op voor de zwakken en de armen,
sprak over recht en gerechtigheid,
leefde het gebod van de liefde tot God en zijn naasten tot het uiterste na,

vertelde over jullie God en zijn koningschap,
bracht in Woord en daad dat koninkrijk in praktijk.

Deze Jezus was handelend en sprekend als God,
die Hij zijn Vader noemde,
in Hem keek je- zeg maar - God in het hart.
Keek je in zijn ogen, dan werd God zichtbaar.
Hij werd geprezen en verguisd.
Toen nam de vijandschap rondom Hem nam toe.
Te veel liefde verspreidde Hij om zich heen,
Zoveel liefde konden mensen, die veel te verbergen hadden, niet aan.
Na een schijnproces door Romeinse bezetters en leiders van het volk,
stierf Hij een vreselijke dood aan een kruis.
Maar dat was niet het einde,
want Zacharia, je kunt het geloven of niet,
zijn leven was niet stuk te krijgen,
meer nog dan toen Hij rondliep op deze aarde,
leeft Hij voort in mensen.
Christenen geloven dat Hij niet dood is, maar leeft,
in de Geest is Hij mensen nabij, inspireert en bemoedigt hen.
Geloven in Hem betekent vooral
vertrouwen dat het ooit goed komt met onze wereld.

Zijn komst in de wereld was geen grootst moment,
zoals jij de komst van God beschrijft in je profetie,
hoewel die Olijfberg waar jij over spreekt,
ook een belangrijke plaats innam in zijn leven.
Hij kwam in het donker van de nacht,
een kind geboren in een stal,
in een achteraf-plekje op deze wereld,
maar wel in het land van jullie volk.
De verhalen over Hem, hebben christenen toegevoegd aan jullie bijbel,
we noemen dat het Nieuwe Testament
want we geloven dat het één doorgaand verhaal is:
God en Israel en Jezus.....
En dat verhaal gaat nog altijd door, na Jezus wereldwijd.

Ik wil je nog laten weten Zacharia,
dat de geboorte van Jezus, toen in een stal in Bethlehem,
in ónze tijd groots gevierd wordt, overal op aarde.
Kerstfeest wordt het genoemd - naar de eretitel van Jezus;
- *Christus, het Griekse woord voor Gezalfde.*
in jouw taal, het Hebreeuws, is dat 'Messias'.

Elk jaar opnieuw vieren we dat feest, ook in tijden van crisis.
Er gaan vier Adventsweken van wachten en inkeer aan vooraf.
De geboorte van Jezus is dus al meer dan 2000 jaar geleden,
maar weet je Zacharia,
we kijken niet alleen achterom, naar toen.....,
maar - *hoewel ik weet dat dat lang niet altijd gebeurt*, -
ook vooruit naar hoe het worden zal.
Want, de Messias wordt opnieuw verwacht....
Ik vertelde je immers dat wij geloven
dat Hij niet dood is ,maar leeft bij God in het licht,
en dat Hij eens terug zal keren,
op die dag breekt het Koninkrijk van God aan,.....

Zacharia is het niet wonderlijk?
Zowel joden als christenen wachten dus.
Beiden zien we uit naar de grote verandering van hemel en aarde....
Jullie wachten op de komst van Gods Koninschap op aarde,
die gepaard zal gaan met de komst van de Messias.....
Wij christenen, verwachten de weder-komst van de Messias.
Stel je eens voor.....
dat op de dag dat Hij komt zou blijken,
dat we al die tijd op dezelfde Messias hebben gewacht?

We wachten en niemand weet wanneer Hij komt:
God alleen weet het.
En Jezus zegt:

Let op!
Als je de vijgeboom ziet uitlopen, dan weet je dat de zomer in aantocht is.
Als je de verschrikkelijke dingen die in de wereld gebeuren, ziet,
bedenk dan dat dat niet het laatste is,
maar dat het eens allemaal voorbij gaat,
en dat de grote zomer van Gods Koninkrijk nabij is.

Zacharia, in Jezus' woorden proef ik dezelfde hoop,
waarvan jij en je collega-profeten vervuld waren,
een hoop die jullie deed leven.....
Daar kunnen ook wij het mee doen,
want al is onze wereld nog zo verschillend van die in jouw dagen,
ook wij in ons kleine landje maken een crisis door
Onze kerken lopen leeg,
God wordt steeds verder uit het maatschappelijke leven verdrongen,

Onze economie staat op losse schroeven,
Begerige leiders op allerlei gebied gaan er met veel geld vandoor,
Politici weten niet welke kant ze op moeten,
Wetenschappers zijn niet meer te vertrouwen,
Medici zijn meer uit op eigen succes dan op het belang van hun patienten.....
Ja, ik weet het, ik zeg het wat ongenueanceerd,
want niet iedereen is zo.
Maar wie weet wat ons nog meer te wachten staat.

Wat zou jij tegen ons zeggen, Zacharia,
op deze dag aan het begin van de Advenstijd?
Zou het zoiets kunnen zijn als:

*'Jullie land is gebaat bij mensen die verder kijken
dan een financiële, een geestelijke en een maatschappelijke crisis,
mensen die geloven in een Koning die komt,
die alles nieuw zal maken.'*

*En jullie wereld is gebaat bij mensen
die vanuit dat vertrouwen kunnen wachten en werken aan een maatschappij,
zodat die nu al de tekenen gaat vertonen van dat Rijk dat komt. '*

Tot slot, Zacharia, geef ik je woorden door,
die ik vanmorgen vroeg vlak voor het versturen van deze brief,
zelf ontving om te overdenken in deze Adventstijd:
Ze zijn van een bekend charismatisch politicus, Vaclav Havel:

Vaclav Havel over "wachten"

We moeten geduldig de graankorrels zaaien,
de aarde waarin zij gezaaid zijn koppig water blijven geven
en de planten hun eigen tijd gunnen.

Dag Zacharia,
hier laat ik het bij.
Dank je wel dat ik even tegen je aan mocht praten.
Ontvang een liefdevolle groet